

ДВѢТѢ СНѢЖИНКИ:

Дѣте невинно, ангелъ чистъ,
Съ душа лазурна, съ гласъ сребристъ,
Богъ има милость и за тебъ:
Ще ти даде подслонъ и хлѣбъ.

На Бога ти моли се днесъ,
Теглата на животъ злочестъ
Далечъ отъ тебе да сж тѣ, —
Моли се Нему ти, дѣте!

Снѣгътъ спира да вали. Сирачето излиза. Вѣ-
търътъ пристѣпя бавно.

ВѢТЪРЪТЪ:

Моето сърце юнашко,
Мойта дързостъ, моя гласъ,
Силитѣ ми, бодростъта ми
Ме напущатъ тоя часъ!

Азъ безвреденъ вече ставамъ —
Ще замѣсти мене другъ:
Той Зефиръ зове се, зная,
Него праща топли югъ!

Бавно пристѣпя Дѣдо Мразъ, подпрѣнъ на тоя-
гата си, съ оборена глава. Тихо и жално пѣе.

ДѢДО МРАЗЪ:

Сбогомъ, милички дѣчица,
Ще си ходя азъ;
Пжтъ далеченъ ще да бия . . .